

Arrest

nr. 43 722 van 25 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 mei 2009 het Rijk binnen en diende op 25 mei 2009 een asielaanvraag in. Op 1 februari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Loism, Bajaur. De Taliban zou uw streek reeds enkele jaren controleren. Twee van uw neven zouden bij de Taliban gegaan zijn. Onder hun invloed zou uw broer zich ook hebben laten overtuigen om bij de Taliban te gaan. U zou hierdoor ruzie met uw broer gekregen hebben. Volgens u zou de Taliban enkel slechte zaken doen, maar uw broer wou niet luisteren. In februari 2008 zou het tot een gevecht tussen u en uw broer gekomen zijn, waarbij u gewond geraakte. Voordien zou u uw broer zijn gaan aangeven bij de lokale

vertegenwoordiger van de overheden, de "tehsildar". Op 8 maart 2008 zou u voor het eerst een brief van de Taliban, waarin u opgeroepen werd om voor hen te verschijnen, gekregen hebben. Toen u in april 2008 opnieuw een brief kreeg zou u besloten hebben om de regio te verlaten. U zou hierna een tijdlang bij verschillende vrienden rond Loisam verbleven hebben. Hierna zou u in een buurdorp bij een tante ondergedoken zijn. Ondertussen zou uw familie nog steeds dreigbrieven van de Taliban ontvangen hebben. In juli 2008 vaardigde de Taliban een soort arrestatiebevel tegen u uit. Uiteindelijk zou u naar Peshawar gegaan zijn. Hier vernam u dat de Taliban navraag naar u zou doen, dus zou u naar Karachi gevlucht zijn. In Karachi zou u gehoord hebben dat de vriend bij wie u in Peshawar verbleef door de Taliban ontvoerd was. Deze vriend zou de Taliban verteld hebben dat u naar Karachi vertrokken was. Hierop zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. In mei 2009 zou u met gebruik van een vals paspoort een vlucht van Karachi naar Parijs, met een tussenlanding in Dubai genomen hebben. Hierna zou u per auto naar België vervoerd zijn. Op 25 mei 2009 diende u een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw familie in een vluchtelingenkamp te Peshawar verblijft. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag verwijst u naar volgende documenten: uw identiteitskaart, een verklaring over de vernieling van uw eigendommen, een verklaring over uw familie in het vluchtelingenkamp, prints van het internet met een foto van uw markt en uw dochter, foto's van uw kinderen in het vluchtelingenkamp, drie dreigbrieven van de Taliban en uw domiciliëring.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel het aannemelijk is dat u afkomstig bent uit Loisam en dat u het oorlogsgeweld bent ontvlucht, kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban. Uw verklaringen die dit element dienen te ondersteunen waren immers vaag en weinig geloofwaardig.

Zo had u er vooreerst de grootste moeite mee om uw laatste jaar van verblijf in Pakistan op een logische tijdslijn te plaatsen. U kon enkel aangeven hoelang u op verschillende plekken verbleven had, zonder dat u de exacte data wist te geven. Nadat deze periodes samen met u in een logische volgorde geplaatst werden ging u akkoord met volgende tijdslijn: van februari 2009 tot mei 2009 verbleef u in Karachi, van december 2008 tot februari 2009 in Peshawar, van september 2008 tot december 2008 in Charmarg, Bajaur bij uw tante, en van mei 2008 tot september 2008 verbleef u in en rond Loisam bij vrienden; uw huis zou u in mei 2008 verlaten hebben (gehoorverslag CGVS p. 2, 3). Later tijdens uw verhoor paste u deze tijdslijn geregeld aan, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. U beweerde immers dat u na de ruzie met uw broer in februari 2008, uw huis reeds verlaten had en bij uw vrienden begon te verblijven (gehoorverslag CGVS p. 10). Later werd u gevraagd of u de dreigbrieven van de Taliban persoonlijk thuis ontving en u beweerde de brief van april persoonlijk ontvangen te hebben. Daar u eerder verklaard had sinds februari 2008 reeds ondergedoken bij vrienden verbleven te hebben, werd u om verduidelijking gevraagd. Hierop beweerde u dat u uw huis in april 2008 verlaten had om bij vrienden onder te duiken (gehoorverslag CGVS p. 11). U gaf tijdens uw gehoor dus drie mogelijke momenten op waarna u bij uw vrienden begon onder te duiken: februari 2008, april 2008 en mei 2008. Het is dan ook duidelijk dat u uw relaas steeds diende aan te passen, wat de geloofwaardigheid ondermijnt. Dit blijkt ook uit de vaststelling dat u de rest van uw tijdslijn diende aan te passen. Waar u bij aanvang van uw gehoor nog verklaarde vanaf december 2008 te Peshawar verbleven te hebben, beweerde u later tijdens uw gehoor dat u al in september 2008 in Peshawar was (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook verklaarde u aanvankelijk tot mei 2008 in uw winkel bleef werken, wat niet overeenkomt met uw laatste versie van de feiten waarbij u sinds april 2008 diende onder te duiken bij uw vrienden (gehoorverslag CGVS p. 3). Het steeds opnieuw aanpassen van uw tijdslijn ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw ingeroepen vrees voor de Taliban bleek ook uit andere elementen ongeloofwaardig te zijn.

Zo beweerde u dat de Taliban heel Bajaur, inclusief uw dorp, controleerde sinds 2007-2008; u zou dan ook geruime tijd onder het Talibanbewind met haar eigen regels geleefd hebben (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Ook beweerde u dat de Pakistaanse regering deze regio niet meer beheerste, waardoor hun lokale vertegenwoordigers zoals de Political Agent niet meer in Bajaur verbleven (gehoorverslag CGVS p. 6). In het licht van dit alles is het dan ook uiterst bevreemdend dat u beweerde in staat te zijn om in begin 2008 (voor februari 2008, nl. de ruzie met uw broer) het lidmaatschap van uw broer bij de Taliban, bij de autoriteiten in Khar (de hoofdstad van Bajaur op zo'n 13 km van uw dorp) ging aangeven. Geconfronteerd hiermee gaf u een verwarrende en weinig geloofwaardige verklaring over hoe de administratie toen toch werkte, maar dat u via een zijpoortje naar binnen mocht (gehoorverslag CGVS p.

11). Gezien uw eerdere verklaringen dat de Taliban heel Bajaur beheerste en daar de Taliban zelfs in staat was om haar eigen regels aan de bevolking op te leggen, is het ongeloofwaardig dat de lokale vertegenwoordiger van de federale regering plots toch nog bereikbaar was. Voorts legde u drie brieven van de Taliban voor. U verklaarde dat u al een brief in maart 2008 had ontvangen, maar die zou u niet meer in uw bezit hebben (gehoorverslag CGVS p. 11). Het is echter bevreemdend dat u gezien uw vrees voor de Taliban besloot om na het ontvangen van de eerste brief van maart 2008 nog gewoon een maand thuis te blijven wonen (u beweerde immers uiteindelijk dat u uw huis in april 2008 na de tweede brief verlaten heeft). Indien u zulk een vrees voor de Taliban had, dat u hen zelfs probeerde aan te geven bij de autoriteiten en daar u opgeroepen werd om voor hen te verschijnen is het onaannemelijk dat u hierna gewoon thuis bleef, de plek waar u het gemakkelijkst terug te vinden was. Ook uw verklaring over hoe de Taliban u op het spoor kwam in Peshawar en Karachi is ongeloofwaardig. U beweerde dat de vriend bij wie u verbleef in Peshawar ontvoerd werd door de Taliban. Later werd hij vrijgelaten en kon hij u waarschuwen dat hij u had verraden aan de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 12, 13). De Taliban staat er echter om bekend dat ze genadeloos optreedt tegen al haar tegenstanders. De bomaanslagen, onthoofdingen en moorden die ze plegen zijn dan ook zonder genade. Het is dan ook bevreemdend dat de Taliban uw vriend, die hen duidelijk had gedwarsboomd door iemand die door de Taliban gezocht werd onderdak te bieden, gewoon heeft laten gaan; temeer daar uw vriend hen bekende dat hij u geholpen had. Het is weinig waarschijnlijk dat de Taliban zo iemand zou laten gaan zodat hij u kon waarschuwen. Ook dient er nog gewezen te worden op uw Talibandreigbrieven. Volgens uw beweringen werden deze ondertekend door de tweede hoogste baas van de Taliban (gehoorverslag CGVS p.12). Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat zo'n topleider zich persoonlijk zou bemoeien met een opstandige burger in Bajaur. Het is logischer dat de lokale commandanten dit zouden afhandelen. De som van bovenstaande elementen breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor de Taliban ten zeerste af.

Voorts dient er nog te worden gewezen op de ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute. U beweerde een internationale vlucht genomen te hebben waarbij u gebruik maakte van een vals paspoort waarvan u geen enkel gegeven kende (gehoorverslag CGVS p.4). Voorts beweerde u dit paspoort nooit vastgehad te hebben; u zou in Parijs samen met uw agent, die beide paspoorten bijhield en afgaf, langsheen de immigratiecontrole zijn geraakt. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat het onmogelijk is op deze manier voorbij de controles in Parijs te geraken. Iedereen wordt immers individueel gecontroleerd. Gezien uw ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, ontstaat dan ook de indruk dat u Pakistan op een andere manier en mogelijk op een ander moment verlaten heeft. Dat u dit probeert achter te houden heeft een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tenslotte legde u enkele documenten waaruit blijkt dat uw familie in een vluchtelingenkamp verblijft en dat jullie eigendommen te Loismat vernietigd werden. Het klopt inderdaad dat het dorp Loismat door een militair offensief vernietigd werd. Zoals u verklaarde diende u echter geen concrete vrees voor de Pakistaanse autoriteiten te koesteren (u werd nooit gearresteerd of aangeklaagd). Zo zouden uw eigendommen niet specifiek of doelgericht vernietigd zijn, maar algemeen door de gevechten (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Daar u geen specifieke persoonsgebonden vrees diende te koesteren en daar het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, kon u deze oorlogssituatie vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt immers dat Pakistan te kampen heeft met lokale opstanden die met militair geweld worden neergeslagen. Deze opstanden beperken zich tot het noordwesten van Pakistan; in de andere Pakistaanse provincies is er geen sprake van open oorlog enkel sporadisch geweld. Daar u geen problemen kende met de Pakistaanse autoriteiten en daar uw vrees voor de Taliban ongeloofwaardig was, had u zich aan dit lokale conflict kunnen onttrekken door elders in Pakistan te gaan wonen. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing. Er zijn geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De authenticiteit van de dreigbrieven van de Taliban mag betwijfeld worden. Ze dienen immers om uw ongeloofwaardig relaas te ondersteunen. Overigens kunnen ze ook door eender wie opgesteld zijn. De attesten van het vluchtelingenkamp en i.v.m. de vernieling van uw eigendommen kunnen zondermeer aanvaard worden. De vaststelling dat een van deze attesten door de Political tehsildar ondertekend werd, wijst er nogmaals op dat u niets te vrezen heeft van de Pakistaanse autoriteiten. De foto's en internetprints voegen niets wezenlijks toe aan uw

administratieve dossier. Uw identiteitskaart en domiciliëring wijzen enkel op uw identiteit en woonplaats, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing *"de materiële motiveringsplicht"* schendt en verwijst verder naar de wet van 29 juli 1991.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn identiteitskaart neer. Bijgevolg toont verzoeker op afdoende wijze zijn identiteit aan.

2.4. Verzoeker adstrueert zijn reisweg niet terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het valse paspoort waarmee hij de grensinspectie passeerde. Hij kan enkel mededelen dat het om een Pakistaans paspoort ging, waaraan zijn foto was gehecht. Bovendien verklaarde verzoeker het valse paspoort nooit te hebben vastgehad (zie gehoorverslag CGVS, p.4), wat ongeloofwaardig voorkomt. Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles op internationale vluchten als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en aan de buitengrenzen van de Schengenzone, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Uit de objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat *"Het is onmogelijk en uitgesloten dat men niet zelf zijn identiteitspapieren zou voorleggen"* (zie antwoorddocument nep2005-070w). Dat verzoeker kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn voorgehouden reisweg. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg. Verzoeker faalt in de medewerkingplicht, wat wijst op bedrieglijk

handelen nu hij volgens zijn verklaringen geen problemen heeft met zijn overheid en hij met een paspoort met zijn foto erop reisde.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bestreden beslissing stelt betreffende verzoekers vrees voor vervolging door de Taliban: *“Hoewel het aannemelijk is dat u afkomstig bent uit Loïsam en dat u het oorlogsgeweld bent ontvlucht, kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging door de Taliban. Uw verklaringen die dit element dienen te ondersteunen waren immers vaag en weinig geloofwaardig. Zo had u er vooreerst de grootste moeite mee om uw laatste jaar van verblijf in Pakistan op een logische tijdslijn te plaatsen”*. Het verzoekschrift stelt dienaangaande *“Verzoeker meent dat hier mogelijks een probleem van miscommunicatie aan de basis ligt van de verwarring hieromtrent. Mogelijks was er een vergissing met de tolk tijdens het gehoor. Verzoeker wenst dienaangaande te benadrukken dat de tolk van een andere etnische afkomst is dan hijzelf en dat hij van oordeel is dat bepaalde verklaringen niet correct overgebracht werden aan het CGVS. Bovendien verwachten dat verzoeker exacte data kan geven, is te hoog gegrepen. Men kan immers niet verwachten dat hij van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden.”*

3.1.1. Wat de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat ter verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Bij aanvang van het verhoor verklaarde verzoeker aanvankelijk *“Ik begrijp de tolk niet zo goed”*, maar toen hem daarop werd gevraagd *“Vormt dit probleem, we hebben al veel interviews met tolk gedaan in het pashtou?”*, antwoordde hij *“Sorry, ik lette gewoon niet goed op, ik versta hem heel goed. Ik concentreerde me niet”* (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor verder geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het verzoekschrift licht niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking is dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.1.2. Verzoeker verklaart aldus niet waarom hij niet in staat bleek de verschillende gebeurtenissen in een consistente tijdslijn te plaatsen te meer nu deze ingrijpend waren en afweken van het dagelijkse leven. Verzoekers bewering dat een dergelijke verwachting *“te hoog gegrepen”* is, is dan ook geenszins ernstig nu verzoeker handelaar is en aldus minimale inzichten dient te hebben in de tijd en de organisatie ervan.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker voorbijgaat aan de inconsistentie tussen zijn verklaringen inzake het gebrek aan lokale Pakistaanse autoriteiten met de overheersing van Loïsam door de Taliban sinds 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8) en de vaststelling dat hij in februari 2008 bij de lokale politie terecht kon met klachten over de Taliban. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat verzoeker niet verklaart hoe hij *“begin 2008 (voor februari 2008, nl. de ruzie met uw broer) het lidmaatschap van zijn broer bij de Taliban, bij de autoriteiten in Khar (de hoofdstad van Bajaur op zo'n 13 km van uw dorp) ging aangeven. Geconfronteerd hiermee gaf u een verwarrende en weinig geloofwaardige verklaring over hoe de administratie toen toch werkte, maar dat u via een zijpoortje naar binnen mocht (gehoorverslag CGVS p. 11). Gezien uw eerdere verklaringen dat de Taliban heel Bajaur beheerste en daar de Taliban zelfs in staat was om haar eigen regels aan de bevolking op te leggen, is het ongeloofwaardig dat de lokale vertegenwoordiger van de federale regering plots toch nog bereikbaar was.”* Verzoekers verklaringen komen voor als losse beweringen die niet ingebed zijn in de realiteit.

3.3. De waarachtigheid van verzoekers vrees voor de Taliban wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker na de eerste dreigbrieven in zijn regio bleef wonen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande *“Het is echter bevreemdend dat u gezien uw vrees voor de Taliban besloot om na het ontvangen van de eerste brief van maart 2008 nog gewoon een maand thuis te blijven wonen (u beweerde immers uiteindelijk dat u uw huis in april 2008 na de tweede brief verlaten heeft). Indien u zulk een vrees voor de Taliban had, dat u hen zelfs probeerde aan te geven bij de autoriteiten en daar u opgeroepen werd om voor hen te verschijnen is het onaannemelijk dat u hierna gewoon thuis bleef, de plek waar u het gemakkelijkst terug te vinden was”* en aangaande de ontvoering van zijn vriend door de Taliban *“Ook uw verklaring over hoe de Taliban u op het spoor kwam in Peshawar en Karachi is*

ongeloofwaardig. U beweerde dat de vriend bij wie u verbleef in Peshawar ontvoerd werd door de Taliban. Later werd hij vrijgelaten en kon hij u waarschuwen dat hij u had verraden aan de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 12, 13). De Taliban staat er echter om bekend dat ze genadeloos optreed[t] tegen al haar tegenstanders. De bomaanslagen, onthoofdingen en moorden die ze plegen zijn dan ook zonder genade. Het is dan ook bevreemdend dat de Taliban uw vriend, die hen duidelijk had gedwarsboomd door iemand die door de Taliban gezocht werd onderdak te bieden, gewoon heeft laten gaan; temeer daar uw vriend hen bekende dat hij u geholpen had. Het is weinig waarschijnlijk dat de Taliban zo iemand zou laten gaan zodat hij u kon waarschuwen.” Verzoeker meent dat de feiten niet onmogelijk geacht worden maar gaat eraan voorbij dat hij de geloofwaardigheid ervan niet aantoot. Bovendien dient de bestreden beslissing als een geheel gelezen te worden en wordt deze vaststelling niet afdoende weerlegd. Het waarachtigheidgehalte van verzoekers asielsrelaas wordt geheel ondergraven gezien de ongelooftwaardigheid van de verschillende essentiële delen ervan.

3.4. Het is essentieel dat de neergelegde documenten om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund worden door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Dit is in casu niet het geval. Verzoeker meent met een affidavit aan te tonen dat zijn eigendommen door de Pakistaanse overheid werden vernield tijdens een militaire operatie. De vernieling van het dorp Loisam door de Pakistaanse autoriteiten in het kader van een militair offensief wordt in de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal bevestigd. Voor zover het document authentiek is, toont verzoeker hiermee geen persoonlijke vrees voor de Pakistaanse autoriteiten aan. Immers uit zijn verklaringen tijdens het verhoor blijkt dat zijn eigendommen niet doelgericht werden vernietigd tijdens de militaire operatie. Voorts legt verzoeker een verklaring neer waaruit blijkt dat familieleden woonachtig zijn in een vluchtelingenkamp. Voor zover dit document waarachtig is, toont het geenszins een persoonlijke vrees in hoofde van verzoeker aan. De neergelegde domiciliëringsakte stelt vast dat verzoeker woonachtig was in Loisam, wat door de Commissaris-generaal niet in twijfel wordt getrokken. De voorgelegde foto's en afdrucken van internetpagina's houden geen verband met verzoekers asielmotieven en zijn aldus niet dienstig in onderhavige asielpcedure.

3.5. Tot slot merkt de Raad op dat het door verzoeker ingeroepen voordeel van de twijfel slechts kan worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dat is in casu niet het geval.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het verzoekschrift stelt *“Rechtspraak van de Raad van State (nr. 165.470) wijst er bovendien op dat het voldoende is aan te tonen dat een algemene situatie bedreigend is voor de bevolking van een land of een regio om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten, In casu wordt het bestaan van een gewapend conflict in het noordwesten van Pakistan expliciet erkend door de tegenpartij. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS in haar bestreden beslissing besluit, moet in casu het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c Vreemdelingenwet derhalve wel als reëel worden beschouwd.”*

5. 1.1. Aangezien verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht, met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen, moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de

strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn, een zekere intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie vertonen.

5.1. In het antwoorddocument van de Commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan wordt bevestigd dat in de Swat regio de burgerbevolking zwaar getroffen wordt door het geweld maar wordt anderzijds benadrukt dat dit niet het geval is voor alle regio's van de provincies North West Frontier Province en Federally Admininstrated Tribal Areas. Immers niet alle gebieden zijn even zwaar getroffen *"Niet alle zones hebben immers met dezelfde problematiek of vormen van onveiligheid te maken"* (zie Cedoca Pakistan Veiligheidssituatie pak2009-001w p.12). Evenmin toont verzoeker aan dat ook grondgebied van Pakistan buiten deze gebieden beantwoordt aan bovenvermelde definitie uit de Geneefse verdragen.

5.2. Indien de situatie in Pakistan zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker dient dan ook aan te tonen dat er in zijn geval geen mogelijkheid bestaat tot intern vluchtalternatief. Verzoeker stelt dat zijn familie thans onderdak verkreeg in een vluchtelingenkamp en dat ze er niet bedreigd worden. Verzoekers mogelijkheid zich elders te vestigen in Pakistan dient samengelezen te worden met de beoordeling van zijn vervolgingsvrees. Immers aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Loïsam om persoonlijke redenen diende te verlaten, kan verwacht worden dat hij zich hervestigt buiten dit gebied. Verzoeker had de middelen om naar Europa te komen, hij toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid is om zich ook buiten zijn voormalige woonomgeving te hervestigen en geenszins toont verzoeker aan dat hij bij gebrek aan nationale bescherming, zich dient te beroepen op internationale bescherming.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK